

1854, čís. 208 ř. zák.). Rekursní soud však čl. XII. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. správně vyložil, neboť i podle jeho odůvodnění státi se má přiděl pozůstalosti notáři k projednání výjimkou, což zákon slovy »podle uvážení soudu« chtěl naznačiti a čemuž i § 185 notářského řádu ze dne 21. května 1855, čís. 94 ř. zák. posud platícího svědčí. Neznamenají však ona slova, že soud jest při tomto přidělu notáři vázán vůlí většiny dědiců — pak by tu nebylo uvažování soudu, nýbrž rozhodování dědiců zákonem neodůvodněné. Nepříčí se tudíž napadené usnesení zákonu a jest mimořádný dovolací rekurs neoprávněn.

Čís. 4359

Soud nemůže poškozenému přisouditi ušlý výdělek (§ 1325 obč. zák.), třebas nezpůsobilost k povolání byla zjištěna, pak-li žalobce neuvedl a neprokázal okolnosti, z nichž dala by se výše ušlého výdělku stanoviti.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1924, Rv I 1161/24.)

Žalobce byl těžce poraněn vlakem, najedším na jeho povoz. Žalobou domáhal se na dráze kromě jiného též měsíčních 1500 Kč pro nezpůsobilost k výdělku. Žaloba byla v tomto směru zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Pokud jde o dovolání žalobcovo ohledně nepřisouzení ušlého výdělku za dobu od 1. května do konce roku 1924, jest sice správným, že žalobce prokázal nezpůsobilost k povolání v roce 1921 50%ní a v letech 1922, 1923 a 1924 25%ní, není však správným mínění dovolatelovo, že odvolací soud měl mu na požadovanou jím měsíční rentu po 1500 Kč po případě nějakou nižší rentu dle volného svého uvážení přisouditi, i když žalobce neprokázal a ani důkazů o tom nenabídl, kolik mu na výdělku za tuto dobu aspoň přibližně ušlo. Bylo povinností žalobcovou, chtěl-li za uvedenou dobu ušlý zisk míti přisouzen, by v první stolici uvedl, a také prokázal, jaký výdělek mu za svrchu uvedenou dobu jeho zjištěné zmenšené způsobilosti k povolání ušel, a teprve kdyby to byl žalobce učinil, byl by soud procesní po případě soud odvolací mohl za předpokladů Šu 273 c. ř. s. výši toho ušlého výdělku, žalobcem pod důkaz postaveného volnou úvahou stanoviti. Když žalobce o důkaz výše svého ušlého výdělku za svrchu uvedenou dobu své zmenšené způsobilosti k povolání vůbec se nepokusil, nemohl soud z moci úřední tuto chybu jeho ani v první ani v druhé stolici napravovati, a nemohl mu proto za tuto dobu nějaký ušlý výdělek, o jehož důkaz se sám nepokusil, přiřknouti. Názor žalobcův, že jeho ušlý zisk s ohledem na okolnosti tohoto případu a povahu jeho obchodu za tuto dobu vůbec prokázati se nedá, není správným, a žalobce v každém případě měl se o důkaz tento

aspoň pokusiti. Když tak neučinil, musí následky tohoto svého opomenutí sám nésti.

Čís. 4360.

K úkonům správy manželčina jmění nepatří zřeknutí se zástavního práva zřízeného k zajištění nároku na vrácení věna.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1924, Rv I 1170/24.)

Pro manželku Zikmunda F. bylo na jeho nemovitosti vloženo zástavní právo ku zajištění manželčina věna 40.000 Kč. Nemovitost byla manželem zcizena a přešla postupně na žalované. Poněvadž po manželově smrti nezůstal majetek, podala žalobkyně na vlastníky hypoteky žalobu hypotekární o 40.000 Kč. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatelé, provádějící dovolací důvod číslo 4 §u 503 c. ř. s., uvádějí, že Zikmund F. byl oprávněn, při zcizování svých realit, na nichž zajištěno bylo manželčino věno 40.000 Kč, učiniti bez zvláštní plné moci manželky (žalobkyně) úmluvu toho obsahu, že přejimatelka Aloisie J. (knihovni předchůdkyně žalovaných), převezme z věna toho jen částku 15.850 Kč, nebo-li, že manžel žalobkynin mohl jménem jejím ohledně zbývající částky 24.150 Kč propustiti prodávané reality z hypoteky. Návoru tomu nelze přisvědčiti. Nepřichází tu v úvahu § 91, nýbrž § 1238 obč. zák. Dle tohoto §u přísluší manželci, dokud manželka neodporuje, pouze správa jmění manželčina, k němuž jistě patří i právo zástavní, zřízené k zajištění nároku na vrácení věna. K úkonům správy však nepatří zřeknutí se takovýchto práv knihovních (§§ 1008, 1009 a 1029 obč. zák.). Dovolatelé neprávem poukazují na rozhodnutí býv. Nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 24. června 1873, čís. 6245 sb. Gl. U. čís. 5015, neboť v něm šlo o případ, kde manžel nevzdával se věcných práv manželčiných, nýbrž naopak domáhal se jménem svým i manželčiným výmazu práv zástavních, na společných realitách váz noucích, jelikož záznam jich nebyl spraven. Okolnost, že žalobkyně za živa svého manžela, kdy tedy nárok na vrácení věna dle §u 1229 obč. zák. nemohla uplatňovati, proti knihovním vlastníkům jako hypotekárním dlužníkům nezakročovala, jest pro věc nerozhodna.

Čís. 4361.

Léčebné prostředky (§ 1325 obč. zák.) musí voliti poškozený kromě skutečné potřeby také vzhledem ke svým majetkovým poměrům a svému postavení. Škůdce není povinen zaplatiti léčební útraty sám bezprostředně.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1924 Rv II 580/24.)